

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5820202002
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5820202002.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Erika Vargu, v sporovej právnej veci žalobcu: ALTOM Reklama s.r.o., so sídlom Predmestská 8965/93, 010 01 Žilina, IČO: 43 801 242, zastúpeného právnou zástupkyňou JUDr. Michaelou Jakubcovou, advokátkou, so sídlom H. XXX/XX, XXX XX T. - S. L., proti žalovanému: Lassak, s. r. o., so sídlom Oravská Jasenica 405, 029 64 Oravská Jasenica, IČO: 50 699 865, zastúpenému zástupcom: Advokátska kancelária AŠTARY, s. r. o., so sídlom Mariánske námestie 29/6, 010 01 Žilina, IČO: 53 588 452, v konaní o zaplatenie 8.156,82 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/25/2020-188 zo dňa 21. septembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/25/2020-188 zo dňa 21. septembra 2021 v napadnutom výroku II. a IV. a vo výroku o trovách prvoinštančného konania p o t v r d z u j e .

Odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/25/2020-188 zo dňa 21. septembra 2021 do časti výroku III. o zamietnutí žaloby v časti zodpovedajúcej 68,73 Eur, o d m i e t a .

Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výkonom I. konanie v časti o zaplatenie istiny 2.312,68 Eur zastavil, výkonom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.775,41 Eur s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.787,15 Eur od 14.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 72,00 Eur od 14.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 21,96 Eur od 14.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 15,84 Eur od 14.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 414,48 Eur od 28.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 1.034,52 Eur od 11.04.2020 do zaplatenia, zo sumy 349,92 Eur od 12.05.2020 do zaplatenia, zo sumy 2.017,74 Eur od 13.06.2020 do zaplatenia, zo sumy 61,80 Eur od 13.06.2020 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výkonom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výkonom IV. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,60 %.

2. Žalobou podanou na okresný súd dňa 12.10.2020 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia istiny 8156,82 Eur s príslušenstvom titulom uzavretých zmlúv o dielo.

3. V uvedenej veci (upomínací) súd podľa žaloby vydal platobný rozkaz pod č.k. 5Cb/25/2020-93 dňa 07.12.2020, proti ktorému podal žalovaný včas odpor s odôvodnením.

4. Okresný súd uviedol, že v „súdenej veci nebol sporný nárok žalobcu uplatnený na základe ním vystavených faktúr, konkrétne, z fa č. 20200085 vystavenej 29.1.2020 na sumu 1581,30 eur splatnej

12.2.2020, z fa č. 20200183 vystavenej 14.2.2020 na sumu 308,28 eur splatnej 28.2.2020, z fa č. 20200192 z 17.02.2020 vystavenej na sumu 276 eur splatnej 02.03.2020, z fa č. 20200214 vystavenej 28.2.2020 na sumu 2002,98 eur splatnej 13.3.2020, z fa č. 20200228 z 28.2.2020 vystavenej na sumu 72 eur splatnej 13.3.2020, z fa č. 20200241 vystavenej 28.2.2020 na sumu 21,96 eur splatnej 13.3.2020, z fa č. 20200254 vystavenej 28.2.2020 na sumu 15,84 eur splatnej 13.3.2020, z fa č. 20200305 vystavenej 13.3.2020 na sumu 414,48 eur splatnej 27.3.2020, z fa č. 20200356 vystavenej 27.3.2020 na sumu 1034,52 eur splatnej 10.4.2020, z fa č. 20200432 vystavenej 27.4.2020 na sumu 349,92 eur splatnej 11.5.2020, z fa č. 20200513 vystavenej 29.5.2020 na sumu 2017,74 eur splatnej 12.6.2020, z fa č. 20200517 vystavenej 29.5.2020 na sumu 61,80 eur splatnej 12.06.2020, ktoré žalobca vystavil na základe uzavretej zmluvy o dielo podľa § 536 a nasl. ObZ. Žalovaný tieto tvrdenia žalobcu nerozporoval, nepoprel, ba naopak zhodne tvrdil existenciu a aj dôvod pre ich vystavenie, t.j. že v priebehu zmluvného vzťahu žalobca realizoval dielo v podobe zabezpečenia veľkoformátovej tlače, prípravy a výlep plagátov na billboardy, grafických návrhov a iných reklamných služieb na základe žalovaným realizovaných (e-mailových) objednávok.“

5. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, žalovaný sa proti nespornému nároku žalobcu bránil tým, že nárok z faktúr sčasti zanikol započítaním, keď započítací prejav uskutočnil žalovaný jeho listom č. 187/2020/A zo dňa 30.06.2020, doručenom žalobcovi 03.07.2020, kedy mal žalobca možnosť oboznámiť sa s týmto hmotnoprávnym započítacím prejavom. V tento deň bola zásielka uložená poštovým doručovateľom na pošte. Časť nároku žalovaného určeného na započítanie „pozostával z faktúr a to fa č. 20190064 v rozsahu započítaných 476,68 Eur, u fa č. 20200003 započítanej v rozsahu 864 eur, u fa č. 20200006 započítanej v rozsahu sumy 108 eur a u fa č. 202000116 započítanej v rozsahu sumy 864 eur, spolu nárok žalovaného určený na započítanie 2 312,68 eur. Tento nárok žalovaného určený na započítanie vo výške 2312,68 eur žalobca nerozporoval a pred súdom potvrdil, že nespornou skutočnosťou sú aj 4 faktúry žalovaného označené v podanom odpore (fa č. 064, 003, 006 a 116)“, Žalovaný tento svoj nárok aj preukázal faktúrami, vystavenými za prenájom reklamných plôch (billboardov) č. LM010B, č. LM 011B, č. LM 012B, v meste Liptovský Mikuláš v období od 15.10.2019 do 31.12.2019 - fa č. 20190064, v období od 01.01.2020 do 31.03.2020 - fa č. 20200003 a v období od 01.04.2020 do 30.06.2020 - 20200116 a za prenájom jednej reklamnej plochy č. ZA 605B v okrese Žilina, v období do 15.01.2020 do 28.02.2020 - 20200006. Žalovaný zhodne preukázal doručenie označených faktúr žalobcovi (prostredníctvom elektronickej komunikácie e-mailom - čl. 109-112) a aj to, že medzi ním ako prenajímateľom a žalobcom ako nájom s poukazom na ust. § 663 OZ bola uzavretá nájomná zmluva, na základe ktorej žalovaný prenechal žalobcovi do nájmu označené reklamné plochy v stanovenom období a aj to, že medzi nimi bolo dohodnuté mesačne nájomné za 1 kus reklamnej plochy 80 eur bez DPH a bola dohodnutá cena za doplnkové služby spojené s nájmom - cena za tlač a výlep plagátov a cena za tlač a výves PVS banera. Skutočný prenájom označených reklamných plôch žalovaný preukázal fotografiami. Na základe uvedeného súd vyhodnotil nárok žalovaného v sume 2312,68 eur za nesporný a dôvodný. Ak potom žalovaný uskutočnil započítací úkon jeho listom č. 187/2020/As zo dňa 30.06.2020 ktorý žalobca (mohol) prevzal (prevziať) dňa 03.07.2020, došlo k platnému započítaniu vzájomných pohľadávok v súlade s ust. § 580 OZ a § 358 ObZ. Išlo totiž o dva záväzky dvoch subjektov žalobcu a žalovaného, ktorí majú vzájomné pohľadávky, ich plnenie bolo rovnakého druhu - plnenie peňažné, pohľadávky sú spôsobilé na započítanie a žalovaný uskutočnil voči žalobcovi započítací úkon, z ktorého je zrejme ktoré jeho pohľadávky a v akom rozsahu sa uplatňujú na započítanie proti pohľadávke žalobcu ako veriteľa žalovaného. Pokiaľ ide o započítací prejav tento bol uskutočnený listom žalovaného č. 187/2020/As zo dňa 30.06.2020, pričom je preukázateľné, že list bol adresovaný žalobcovi, zásielka obsahujúca započítací prejav bola podaná na pošte v Žiline dňa 02.07.2020 a žalobca ako jej adresát mal možnosť oboznámiť sa s jej obsahom, teda s obsahom započítacieho prejavu, pretože zásielka bola poštovým doručovateľom uložená na pošte dňa 3.7.2020, ktorým dňom plynula žalobcovi lehota na prevzatie zásielky, v odbernej lehote si ju ale neprevzal. Písomný prejav vôle je doručený druhému účastníkovi v okamihu, kedy sa ocitne vo sfére jeho dispozície, ibaže zákon stanoví určitý spôsob doručovania. Písomnosť sa ocitne vo sfére dispozície druhého účastníka tým, že získa možnosť zoznámiť sa s jej obsahom. Nie je pritom nevyhnutné, aby sa druhý účastník skutočne s obsahom prejavu vôle zoznámil. Rozhodujúce je, aby mal objektívnu možnosť obsah písomnosti poznať. Občiansky ani obchodný zákonník nepredpisuje doručenie zásielky obsahujúcej právny úkon smerujúci k započítaniu do vlastných rúk druhého účastníka. Takúto zásielku je možné druhej strane doručiť akýmkoľvek spôsobom, ktorým sa dostane do sféry je. Ak potom žalovaný poukazoval na judikát a názor prezentovaný v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo 129/2010 zo dňa 28.01.2011 o tom, že úkon sa považuje za doručený adresátovi v okamihu, keď adresát získal reálnu možnosť oboznámiť sa s

prejavom vôle, bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil, možno len súhlasiť a k tomu dodať, že obdobný názor je prezentovaný aj v rozhodnutí 4 MCdo /14/2011.“

6. Vychádzajúc z vyššie uvedeného potom pohľadávku žalobcu z faktúry č. 20200085 na sumu 1581,30 Eur, z fa č. 202000183 na sumu 308,28 Eur, z fa č. 2022000192 na sumu 276 Eur a v časti istiny 147,10 Eur z fa č.20200214 znejúcej na sumu 2002,98 Eur ako faktúr najskôr splatných, započítaná k (štyrom) faktúram žalovaného č. 20190064, fa č. 20200003, fa č. 20200006, fa č. 202000116 vo výške 2312,68 Eur zanikla. Započítací prejav je totiž možné urobiť po tom, čo sa pohľadávky stretli, teda od okamihu splatnosti tej pohľadávky, ktorá sa stala splatnou neskôr. Započítací prejav, aj keď bol urobený až po splatnosti oboch pohľadávok, má účinky spätne k okamihu stretu pohľadávok (ex tunc). K tomuto okamihu, kedy došlo k splatnosti oboch započítavaných pohľadávok, dochádza k zániku pohľadávok následkom započítania a to v rozsahu, v akom sa vzájomne kryjú. Pohľadávka žalovaného vo výške 2312,68 eur zanikla ku dňu ich zročnosti, preto mu nevznikol nárok na úrok z omeškania odo dňa zročnosti jednotlivých pohľadávok do dňa započítania - 03.07.2020.

7. Vzhľadom na to, že žalobca v priebehu konania zobral žalobu o zaplatenie istiny 2312,68 Eur (v rozsahu zániku tohto nároku započítaním) späť a žalovaný so späťvzatím časti žaloby súhlasil, tak okresný súd konanie v tejto časti podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil.

8. Ďalšia časť započítacieho prejavu žalovaného voči žalobcovi predstavovala nárok žalovaného vo výške 5844,14 Eur na zaplatenie úrokov z omeškania za omeškanie žalobcu s vrátením pôžičky poskytnutej na základe Zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 12.04.2018 vo výške 40 000 Eur. Tento vzájomný nárok žalovaného „žalobca popieral, hoci za nesporné považoval to, že reálna zmluva o pôžičke uzavretá bola, pretože na jej základe dňa 16.04.2018 poskytol žalovaný ako veriteľ žalobcovi ako dlžníkovi pôžičku 40 000 eur, čo je napokon zrejme z potvrdenia o zrealizovaní transakcie a potvrdil aj to, že žalobca uhradil žalovanému na splatenie pôžičky 44 000 eur v období od 24.04.2019 do 18.06.2020. Tieto skutkové tvrdenia poskytnuté tak v rámci procesného útoku žalobcu, ako aj procesnej obrany žalovaného boli nielenže nesporné, ale boli preukázané dôkazmi - potvrdeniami o zrealizovaní transakcie žalovaného v prospech žalobcu dňa 16.04.2018, na základe ktorej bola poskytnutá pôžička v sume 40 000 eur a jednak potvrdeniami o zrealizovaní transakcie - splácaní dluhu prevodom peňažných prostriedkov z účtu žalobcu v prospech účtu žalovaného a to dňa 24.04.2019 v sume 2 000 eur, dňa 30.04.2019 v sume 10 000 eur, dňa 04.06.2019 v sume 5 000 eur, dňa 09.12.2019 v sume 3 000 eur, dňa 07.01.2020 v sume 2 000 eur, dňa 06.05.2020 v sume 4 500 eur, dňa 25.05.2020 v sume 5 000 eur, dňa 18.06.2020 v sume 8 500 eur, dňa 18.06.2020 v sume 4 000 eur, spolu 44 000 eur. Nesporným bolo teda to, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol reálny kontrakt založený zmluvou o pôžičke poukázaním peňažných prostriedkov v sume 40 000 eur na účet žalobcu.“

9. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca popieral uzavretie písomnej formy Zmluvy o pôžičke zo dňa 12.04.2018. Žalovaný s odporom predložil kópiu tejto Zmluvy o pôžičke, ktorá mala byť uzavretá dňa 12.04.2018 a na pojednávaní predložil jej originál. Súd vykonal dokazovanie výsluchom konateľa žalovaného, pričom jeho výpoveďou mal preukázané uzavretie písomnej podoby Zmluvy o pôžičke zo dňa 12.4.2018. Pravdivosť jeho tvrdení potvrdzuje aj na jej základe uskutočnený reálny kontrakt - prevod peňažných prostriedkov dňa 16.04.2018 na účet žalobcu ako dlžníka, ide pritom o účet, ktorý je zhodný s účtom uvedeným v písomnej zmluve a s účtom uvedeným na potvrdení o zrealizovaní transakcie 40.000 Eur dňa 16.4.2018. Zmluva o pôžičke je datovaná dňa 12.04.2018, kedy bol podpis žalobcu ako dlžníka úradne overený. Po uzavretí zmluvy došlo k plneniu - dňa 16.04.2018. Uzavretiu písomného znenia Zmluvy o pôžičke dňa 12.4.2018 zodpovedá nielen časová postupnosť a reálne plnenie, ale aj dohodnutý obsah, konkrétne suma pôžičky a aj suma úroku 4 000 Eur. Tento úrok ako odmenu za požičanie peňazí žalobca ako dlžník uhradil žalovanému, čo opäť deklarujú listinné dôkazy - potvrdenia o zrealizovaní transakcie. Bolo teda zrejme, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá písomná Zmluva o pôžičke dňa 12.04.2018 a k jej reálnemu plneniu došlo dňa 16.04.2018, iný záver pre okresný súd zo získaných dôkazov nevyplýnul.

10. Pokiaľ išlo o námietku podpisu žalovaného - jeho konateľa na zmluve, k tomu okresný súd uviedol, že konateľ žalovaného potvrdil podpis na zmluve. Tento je laickým pohľadom zhodný s podpisom na originálnom vyhotovení Zmluvy o pôžičke a aj jeho podpisom na iných dokumentoch - udelených plnomocenstvách. O pravosti podpisu žalobcu - jeho konateľa, ktorý bol úradne overený, okresný súd nemal ani dôvod pochybovať. Žalobcom potom navrhnuté dôkazy na preukázanie pravosti podpisu

žalovaného, resp. stopy písma, ktorá má preukazovať iný dátum podpisu zmluvy žalovaným, okresný súd považoval za nedôvodné, neúčelné a nehospodárne, keďže ako už konštatoval, dosiaľ získané dôkazy dostatočne preukázali uzavretie Zmluvy o pôžičke (a to nielen jej písomné znenie, ale aj reálny prevod peňažných prostriedkov v dohodnutej výške, splácanie dlhu a výšky zaplatených úrokov 4000 eur), pričom dôkazy dosiaľ získané považoval za dostatočné a o ich vierohodnosti súd nemal dôvod pochybovať. Na základe uvedeného súd ustálil, že nárok žalovaného zo Zmluve o pôžičke uplatnený proti pohľadávke žalobcu možno považovať za dôvodný.

11. Okresný súd mal preukázané, že pri plnení dlhu formou čiastkových platieb uviedol žalobca na zrealizovaných platbách ako „informáciu pre príjemcu“ (identifikáciu platieb) nasledovne;

- „- dňa 24.4.2019 uhradené 2000 eur, s poznámkou Lassak s.r.o. čiastočná úhrada pôžičky
- dňa 30.04.2019 uhradené 10 000 eur s poznámkou čiastková úhrada pôžičky
- dňa 04.06.2019 uhradené 5 000 eur s poznámkou Lassak s.r.o. čiastočná úhrada pôžičky
- dňa 09.12.2019 uhradené 3 000 eur s poznámkou P.žička splátka
- dňa 07.01.2020 uhradené 2 000 eur s poznámkou Lassak s.r.o. pôžička
- dňa 06.05.2020 uhradené 4 500 eur s poznámkou pôžička vrátenie
- dňa 25.05.2020 uhradené 5 000 s poznámkou vrátenie p.žičky
- dňa 18.06.2020 uhradené 8 500 eur s poznámkou doplatenie istiny k ZoP
- dňa 18.06.2020 uhradené 4 000 eur s poznámkou Dohodnuté úroky k ZoP“.

Z takto realizovaných platieb žalobcu vo vzťahu k žalovanému ako veriteľovi v nadväznosti na označený obsahom správy určenej pre prijímateľa - žalovaného možno ustáliť, že žalobca ako dlžník dostatočne identifikoval, „označil (určil), na čo sa jeho čiastkové plnenie započítava. Vyplýva to z použitého slovného spojenia (jazykového prejavu) ako - „čiastková úhrada pôžičky“, „pôžička splátka“, „pôžička vrátenie“, „doplatenie istiny“ a napokon aj platba určená žalobcom ako plnenie na zaplatenie úrokov, čo vyplýva zo správy pre príjemcu v znení „dohodnuté úroky k ZOP“. Je potom zrejmé, že dlžník určil s poukazom na ust. 266 ods. 2 ObZ a čl. III, bodu 2 Zmluvy o pôžičke, že jeho splátky sa započítavajú (inak), najskôr na istinu potom na úroky a nie najskôr na úroky z omeškania, čoho dôkazom sú „správy pre príjemcu“. Súd je názoru, že iný výklad vychádzajúc z obsahu „správ pre príjemcu“ nie je možný, pretože pôžička je vlastne istinou a jej časti sú jej jednotlivé splátky. Potom pri označení plnenia - platieb postačí, ak dlžník označí plnenie ako „úhrada pôžičky“, „čiastočná úhrada pôžičky“, „splátka“, keďže tým mieni uhrádzať istinu, nevyžaduje sa výslovne označenie „započítanie na istinu“ alebo „splátka istiny pôžičky“. Ak potom žalobca ako dlžník plnil žalovanému ako veriteľovi a určil, že jeho jednotlivé splátky sú určené na zaplatenie pôžičky a následne na zaplatenie dohodnutého úroku, nemôžu sa jeho platby započítať najskôr na úroky z omeškania podľa čl. III, bod 2, ako to uskutočnil žalovaný. Keďže „ale žalobca bol s plnením svojho dlhu v omeškaní, žalovanému ako veriteľovi vznikol nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z omeškania vo výške 0,15 % denne, ktorý po vyčíslení predstavuje sumu 68,73 eur, do ktorej je jeho ďalšia časť započítacieho nároku dôvodná (a nedôvodná je vo výške 5775,41 eur, do ktorej je dôvodný nárok žalobcu).“ Okresný súd potom zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 5775,41 Eur s uplatneným úrokom z omeškania. Vzhľadom na „zánik nároku žalobcu započítaním vo výške 2312,68 eur k jeho faktúram č. 20200085 v sume 1581,30 eur, k fa č. 20200183 v sume 308,28 eur, k fa č. 20200192 v sume 276 eur a v sume 147,10 eur k fa č. 20200192, na ktorú zostala neuhradená časť vo výške 1855,88 eur, bolo potrebné započítať ďalší kompenzačný nárok žalovaného vo výške 68,73 eur a potom žalobca má nárok na úhradu zostatku fa č. 20200192 vo výške 1787,15 eur počnúc dňom nasledujúcim odo dňa jej splatnosti a aj z ostatných faktúr - fa č. 20200228 z 28.2.2020 vystavenej na sumu 72 eur splatnej 13.3.2020, z fa č. 20200241 vystavenej 28.2.2020 na sumu 21,96 eur splatnej 13.3.2020, z fa č. 20200254 vystavenej 28.2.2020 na sumu 15,84 eur splatnej 13.3.2020, z fa č. 20200305 vystavenej 13.3.2020 na sumu 414,48 eur splatnej 27.3.2020, z fa č. 20200356 vystavenej 27.3.2020 na sumu 1034,52 eur splatnej 10.4.2020, z fa č. 20200432 vystavenej 27.4.2020 na sumu 349,92 eur splatnej 11.5.2020, z fa č. 20200513 vystavenej 29.5.2020 na sumu 2017,74 eur splatnej 12.6.2020, z fa č. 20200517 vystavenej 29.5.2020 na sumu 61,80 eur splatnej 12.06.2020 s uplatneným úrokom z omeškania, jeho výšku určil súd podľa § 369 ods. 2 ObZ v spojení s § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Vo zvyšnej časti - (rozdielu medzi sumou 5844,14 eur a 5 775,41 eur) bol nárok žalobcu (pre čiastočne dôvodnú započítaciu námietku žalovaného 68,73 eur) nedôvodný.“

12. Pokiaľ ide o namietanú Zmluvu o pôžičke uzavretú dňa 12.04.2018 v jej písomnej forme, bol okresný súd názoru, že na jej platnosť nemá vplyv ani žalobcom vytykaná nesprávnosť, obsiahnutá v čl. III., bod 2 pojednávajúca o nároku dlžníka voči veriteľovi na zaplatenie úrokov z omeškania, pretože ide

zrejmu nesprávnosť v označení osoby, ktorá má právo na úroky z omeškania, a to je jasne formulované v prvej časti spornej vety, pretože na vrátenie pôžičky do 30.09.2018 sa zavial dlžník a pre prípad jeho omeškania s vrátením pôžičky alebo jej časti, alebo dohodnutých úrokov a ich časti, je založené právo žiadať úroky z omeškania z dlžnej sumy. Toto právo - na úroky z omeškania bolo dané veriteľovi pre prípad omeškania dlžníka s vrátením pôžičky a úrokov a nie dlžníkovi. Veriteľ sa nemohol dostať do omeškania s vrátením požičanej istiny, a preto evidentne nemôže platiť úroky z omeškania. Tie by mohol platiť, ak by existovala dohoda o omeškaní veriteľa s poskytnutím pôžičky. Takáto dohoda, ale uzavretá nebola. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na § 35 ods. 2 v spojení s § 37 ods. 3 OZ a aj § 266 ObZ, t.j. právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale aj podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Tu bola dohoda o platbe úrokov z omeškania v súvislosti s omeškaním dlžníka s vrátením požičanej istiny alebo úrokov a ich časti, a preto len žalovaný ako veriteľ má na úroky z omeškania právo. Význam tohto právneho úkonu - zmluvy o pôžičke je nepochybný, a preto je platný, keď pri posudzovaní jeho obsahu súd vychádzal z názoru vysloveného v rozhodnutí NS ČR sp.zn. 32 Cdo/4533/2016, ktorý obsahuje zhodnú úpravu týchto ustanovení ako SR, a ktorý konštatoval, že ust. § 35 ods. 2 OZ a ust. § 266 a nasl. ObZ obsahujúce výkladové pravidlá ukladajú súdu, aby prípadné pochybnosti o obsahu právneho úkonu odstránil výkladom založeným na tom, že vedľa jazykového vyjadrenia právneho úkonu zachyteného slovne, podrobí skúmaniu aj vôľu (úmysel) konajúcich osôb. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachyteného v zmluve musí byť preto najprv vyložené prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska vzájomnej návaznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska zaradenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Okrem toho súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v okamžiku uzavretia zmluvy, pričom podmienkou k prihliadnutiu vôle účastníka je, aby nebola v rozpore s tým, čo plynie z jazykového vyjadrenia úkonu. Výkladom sa však musí byť braný náležitý zreteľ ku všetkým okolnostiam súvisiacim s prejavom vôle vrátane konania o uzavretí zmluvy, praxe, ktorú medzi sebou zmluvné strany zaviedli, ako aj následne správanie sa strán, ak to povaha veci pripúšťa. Zákonom stanovená výkladové pravidlá platia pritom pre všetky právne úkony. V zmysle takto vysloveného názoru súd pri výklade článku III, bodu 2 postupoval, preto ho vyhodnotil ako platné prihliadajúc na okolnosti súvisiace s prejavom vôle ich účastníkov, ktorá bola taká, že úroky z omeškania platí dlžník, ak je v omeškaní.

13. Pokiaľ sa žalobca dovoľával ochrany podľa § 265 OBZ o výkone práv v súlade so zásadami poctivého obchodného styku, tak okresný súd uviedol, že tieto ustanovenia na daný prípad aplikoval, pričom nezistil, že by výkon práv žalobcu, resp. žalovaného mal byť rozporný so zásadami poctivého obchodného styku, resp. s dobrými mravmi. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie ceny vykonaného diela a s tým poskytnutých služieb, žalovaný si proti jeho nároku uplatnil na započítanie nárok zo zmluvy o nájme a zo zmluvy o pôžičke. Tieto okresný súd vyhodnotil za platné, pretože boli dohodnuté všetky ich základné náležitosti. Zmluvy neobsahovali nekalé podmienky a ani iné podmienky, pre ktoré by sa považovali za (relatívne) neplatné. Ba dokonca ani Zmluva o pôžičke v časti týkajúcej započítavania platieb - úhrad pôžičky v prípade omeškania dlžníka, so započítaním najskôr ako platenie úrokov z omeškania, úrokov a až následne ako platenie istiny, nie je v tejto časti neplatná, pretože takýto spôsob započítania plnenia dovoľuje aj § 502 ods. 1 a 2 v spojení s § 503 ods. 1 až 3 ObZ upravujúce platbu splátok úveru a úroku z úveru. Aj pokiaľ ide o § 330 ods. 2 ObZ, aj toto dáva možnosť dlžníkovi zmeniť započítavanie jeho plnenia inak ako v zákonom stanovenom poradí, t.j. započítať ho najskôr na istinu a potom na úroky. Z toho pohľadu je dohoda obsiahnutá v čl. III, bod 2 Zmluvy o pôžičke, kde bolo dohodnuté, že ak dlžník pri plnení neurčí inak, tak až v takom prípade sa jeho čiastočné plnenie posudzovalo ako platenie úrokov z omeškania za predpokladu, že v čase plnenia už bol v omeškaní, platná. Ani výška úroku z omeškania 0,15 % denne nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, či s dobrými mravmi, „keďže judikatúrou už bolo ustálené, že v obchodno-právnych vzťahoch sú akceptované úroky z omeškania dohodnuté v sadzbe 0,5 % denne ako na to správne poukazoval žalovaný, ktorý svoje tvrdenia podporil judikatúrou - rozsudky KS ZA 13Cob/40/2011, 13Cob/110/2016 alebo 13Cob/290/2016.“

14. Návrhy na doplnenie dokazovania okresný súd zamietol. V zmysle § 153 ods. 1 CSP platí, že strany sporu sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, pričom tieto nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala so starostlivosťou so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Žalobca - jeho zástupca návrhy na vykonanie dôkazov ako prostriedky procesného útoku neuplatnil včas. Návrh na výsluch svedka A. E. a B. B. navrhol až na pojednávaní 07.09.2021, hoci tento dôkaz mohol navrhnúť už oveľa skôr - v rámci vyjadrenia sa k podanému odporu,

ak by konal so starostlivosťou. Žalovaný totiž už v odpore namietal zánik pohľadávky žalobcu aj z dôvodu vzniku nároku na príslušenstvo plynúce zo zmluvy o pôžičke, žalobca sa k odporu žalovaného nevyjadril, nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie (ne)spornosti tohto nároku. Okresný súd potom ustálil, že žalobca nekonal so starostlivosťou, a preto nesie procesný následok za svoje konanie v podobe nevykonania navrhnutého dôkazu. Označenie dôkazu nie je závislé na tom, kde sa dôkaz nachádza, podľa okresného súdu postačí, ak ho strana sporu navrhne, označí. A potom je len na úvahe súdu, ktoré z označených dôkazov vykoná a teda, či včas navrhnutého svedka predvolá alebo nie práve z dôvodu, že svedok nie je zastihnuteľný na území SR. Rovnaké závery platia aj pre návrh na dôkaz znaleckým posudkom. Návrh na tento dôkaz okresný súd zhodne posudzoval v nadväznosti na včasné, hospodárne a starostlivé konanie žalobcu, ktorý bol žalovanou stranou v žalobe podanej na rozhodcovskom súde Arbitrea, záujmové združenie PO, so sídlom v Žiline, žaloba bola podaná dňa 06.08.2020, a v rámci vyjadrenia k nej, žalobca ako žalovaná strana namietal vznik a existenciu Zmluvy o pôžičke a uplatnené nároky z nej plynúce, domáhal sa predloženia jej originálu. Na túto Zmluvu o pôžičke odkazoval podaný odpor žalovaného, ktorý k odporu predložil jej kópiu a tá je hodnoverným dôkazom, pokiaľ jej hodnovernosť nikto nenamietá. Žalobca tvrdenia žalovaného nepoprel a neoznačil žiadne dôkazy. Preto, ak žalobca až na pojednávaní navrhol vykonať dôkaz znaleckým posudkom, ktorý okresný súd okrem iného vyhodnotil aj ako dôkaz neúčelný a nadbytočný, nekonal starostlivo a označený prostriedok procesného útoku nenavrhol včas, preto súd naň neprihliadal a nevykonal ho (§ 153 ods. 2 CSP). Zmyslom sudcovskej koncentrácie bolo práve posilnenie princípu zodpovednosti strán za ich procesnú aktivitu a za výsledok sporu, pričom neodôvodnená procesná pasivita má za následok stratu možnosti navrhovať ďalšie prostriedky procesného útoku alebo obrany. O nároku na náhradu trov okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP z dôvodov podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 CSP.

15. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal rozsiahle (čo do rozsahu, hustoty a veľkosti písma) odvolanie žalovaný, ktorým napadol tento rozsudok vo výroku II., ktorým bolo žalobe (čiastočne) vyhovie a v závislom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania, a tiež uviedol, že výroky I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie sú odvolaním nedotknuté. Odvolanie žalovaný odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj tým, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný uviedol, že „hoci väčšina právnych záverov súdu prvej inštancie uvedených v napadnutom rozsudku, ktoré sú konkrétne uvedené v bodoch 11, 12, 15, 16, 21, 22 a 23 odôvodnenia, je správnych a žalovaný sa s nimi stotožňuje, napriek tomu sa súd prvej inštancie dopustil procesných pochybení, ktoré podľa žalovaného dosahujú intenzitu kasačného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku“. Napadnutému rozsudku celkom chýba preskúmateľné (resp. akékoľvek) odôvodnenie v zásadnej otázke výpočtu sumy žalovaným voči žalobcovi započítacím úkonom žalovaného započítaného úroku z omeškania žalobcu s vrátením pôžičky žalovanému, ktorý súd prvej inštancie uznal ako oprávnený vo výške 68,73 Eur, v ktorej časti žalobu zamietol výrokom III. napadnutého rozsudku. Odvolateľ citoval v tejto súvislosti z ods. 19. napadnutého rozsudku: „Keďže, ale žalobca bol s plnením svojho dlhu v omeškaní, žalovanému ako veriteľovi vznikol nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z omeškania vo výške 0,15 % denne, ktorý po vyčíslení predstavuje sumu 68,73 eur, do ktorej je jeho ďalšia časť započítacieho nároku dôvodná (a nedôvodná je vo výške 5775,41 eur, do ktorej je dôvodný nárok žalobcu).“ Súd prvej inštancie však nijako neobjasnil, ako vyčísliť sumu úroku z omeškania, do ktorej bola podľa neho časť „započítacieho nároku“ žalovaného dôvodná, práve na 68,73 Eur - od čoho odvíjal žalovaný nepreskúmateľnosť a neodôvodnenosť určenia sumy, „v rozsahu ktorej súd prvej inštancie žalobe vyhovel, na výšku 5.775,41 EUR ako rozdielu medzi sumou istiny 5.844,14 EUR, ktorá zostala predmetom konania po čiastočnom späťvzatí žaloby zo strany žalobcu učenom na pojednávaní konanom 7. septembra 2021, a uvedenou sumou úrokov z omeškania vyčíslenou súdom prvej inštancie bez preskúmateľného výpočtu na 68,73 EUR.“ Absencia odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v zásadnej otázke vyčíslenia časti žalobného nároku, v ktorej žalobu zamietol, a nadväzne zvyšnej časti žalobného nároku, v ktorej žalobe vyhovel, má za následok, podľa žalovaného, vadu dosahujúcu intenzitu nesprávneho procesného postupu znemožňujúceho žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Citoval žalovaný § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, z uznesenia, sp. zn. 6 Cdo 30/2017, z 23. marca 2017 Najvyššieho súdu SR, z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 14/07. Odvolateľ poukázal na to, že ak súd prvej inštancie vychádzal z dohodnutej sadzby úroku z omeškania vo výške 0,15 % denne, ako sám uviedol v ods. 19. a 22. odôvodnenia rozsudku, „nijako“ v napadnutom rozsudku neobjasnil, z akej konkrétnej sumy výpočtového základu tento denný

percentuálny úrok z omeškania vyčíslil na sumu 68,73 Eur, ale ani to, z akého konkrétneho počtu dní omeškania žalobcu vychádzal. Z uvedeného žalovaný vyvodzoval nadväznú nepreskúmateľnosť určenia sumy 5.775,41 Eur s úrokmi z omeškania, v rozsahu ktorej bol podľa súdu prvej inštancie započítací úkon žalovaného voči žalobcovi nedôvodný a v rozsahu ktorej súd prvej inštancie žalobe výrokom II. napadnutého rozsudku vyhovel, nutné poznamenať, „že vyčíslenie úrokov z omeškania žalobcu, na ktoré vznikol žalovanému na základe zmluvy o pôžičke nárok, iba na sumu 68,73 EUR, nemôže byť prima facie vecne správne, a to ani v prípade, ak by sa mali čiastočné úhrady žalobcu voči žalovanému z 24. apríla 2019 (2.000,- EUR), 30. apríla 2019 (10.000,- EUR), 4. júna 2019 (5.000,- EUR), 9. decembra 2019 (3.000,- EUR), 7. januára 2020 (2.000,- EUR), 6. mája 2020 (4.500,- EUR) a 25. mája 2020 (5.000,- EUR) posúdiť ako plnenie na istinu, ako nesprávne ustálil súd prvej inštancie v bodoch 18 a 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku. I v prípade takého (nesprávneho) posúdenia jednotlivých úhrad žalobcu by totiž ku dňu doručenia započítacieho úkonu žalovaného voči žalobcovi listom žalovaného č. 187/2020/As z 30. júna 2020 patril žalovanému voči žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške 28.889,25 EUR (0,15 % denne zo sumy 44.000,- EUR (pozn. dlžná omeškaná istina 40.000,- EUR + dlžné omeškané úroky 4.000,- EUR) od 1. októbra 2018 do 24. apríla 2019; plus 0,15 % denne zo sumy 42.000,- EUR od 25. apríla 2019 do 30. apríla 2019; plus 0,15 % denne zo sumy 32.000,- EUR od 1. mája 2019 do 4. júna 2019; plus 0,15 % denne zo sumy 27.000,- EUR od 5. júna 2019 do 9. decembra 2019; plus 0,15 % denne zo sumy 24.000,- EUR od 10. decembra 2019 do 7. januára 2020; plus 0,15 % denne zo sumy 22.000,- EUR od 8. januára 2020 do 6. mája 2020; plus 0,15 % denne zo sumy 17.500,- EUR od 7. mája 2020 do 25. mája 2020; plus 12.500,- EUR od 26. mája 2020 do 18. júna 2020). Ani pri akceptovaní posúdenia jednotlivých čiastočných plnení žalobcu z 24. apríla 2019 (2.000,- EUR), 30. apríla 2019 (10.000,- EUR), 4. júna 2019 (5.000,- EUR), 9. decembra 2019 (3.000,- EUR), 7. januára 2020 (2.000,- EUR), 6. mája 2020 (4.500,- EUR) a 25. mája 2020 (5.000,- EUR) ako plnení na istinu, ktoré súd prvej inštancie uviedol v bodoch 18 a 19 odôvodnenia rozsudku, preto neprichádza v žiadnom prípade do úvahy vyčísliť nárok žalovaného voči žalobcovi na úroky z omeškania titulom zmluvy o pôžičke z 12. apríla 2018 ku dňu započítacieho úkonu žalovaného na sumu 68,73 EUR. Aj keby preto boli úvahy súdu prvej inštancie týkajúce sa kvalifikácie jednotlivých čiastočných plnení žalobcu žalovanému, obsiahnuté v bode 18 odôvodnenia rozsudku, správne, žaloba by musela byť zamietnutá v celom po čiastočnom späťvzati zostávajúcim rozsahu, keďže suma celkových úrokov z omeškania titulom zmluvy o pôžičke, na ktoré mal žalovaný voči žalobcovi nárok v čase uskutočnenia započítacieho úkonu žalovaného, v každom prípade vysoko prevyšovala sumu 5.844,14 EUR, v rozsahu ktorej si žalovaný započítal proti pohľadávkam žalobcu časť úrokov z omeškania za omeškanie žalobcu s vrátením istiny a zmluvných úrokov z predmetnej pôžičky, a to ako najskôr splatné doteraz neuhradené úroky z omeškania v uvedenom rozsahu sumy 5.844,14 EUR (pozri na strane 3 započítacieho úkonu žalovaného č. 187/2020/As z 30. júna 2020). „Vzhľadom na absenciu akéhokoľvek výpočtu v odôvodnení rozsudku, na základe ktorého súd prvej inštancie dospel k určaniu sumy úrokov z omeškania na 68,73 EUR, sa žalovaný ani nemôže v tomto odvolaní bližšie vyjadrovať k súdom prvej inštancie neuvedenému výpočtu a s takýmto neuvedeným výpočtom ani nemôže podrobne polemizovať; žalovanému sa však javí, že súd prvej inštancie si zrejme neuvedomil, že dohodnutá sadzba úrokov z omeškania vo výške 0,15 % denne z dlžnej sumy nezodpovedá sadzbe 0,15 eur (pätnásť eurocentov) denne, a je možné, že práve v dôsledku takejto zásadnej počtárskej chyby súd prvej inštancie vyčíslil úroky z omeškania na sumu 68,73 EUR tak, ako keby malo ísť o úroky z omeškania dohodnuté na sadzbu 0,15 (pätnásť eurocentov) denne, čo má, samozrejme, za následok chybu súdu prvej inštancie i v určení zostávajúcej sumy 5.775,41 EUR, v rozsahu ktorej žalobe vyhovel“.

16. Žalovaný vyčítal okresnému súdu, že učinil napadnutý rozsudok pre žalovaného prekvapivým a nepredvídateľným, nakoľko v ňom v ods. 18. a 19. odôvodnenia zaujal právny záver o započítaní jednotlivých čiastočných plnení žalobcu voči žalovanému titulom zmluvy o pôžičke, vrátane plnení z 24. apríla 2019 (2.000,- Eur), 30. apríla 2019 (10.000,- Eur), 4. júna 2019 (5.000,- Eur), 9. decembra 2019 (3.000,- Eur), 7. januára 2020 (2.000,- Eur), 6. mája 2020 (4.500,- Eur) a 25. mája 2020 (5.000,- Eur) ako plnení na istinu a nie na úroky z omeškania, ako uviedol žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu (na str. 7 odporu: „Žalobca požičanú sumu nevrátil v dohodnutom termíne (do 30. septembra 2018), ale až po splatnosti pôžičky uskutočňoval čiastočné plnenia bez uvedenia ich bližšej špecifikácie ako istiny alebo niektorého druhu príslušenstva pohľadávky žalovaného, ktoré žalovaný v súlade s čl. III bodom 2 zmluvy o pôžičke priradovoval prioritne ako plnenie úrokov z omeškania, keďže žalobca bol v čase plnenia už v omeškaní.“), ale aj v priebehu pojednávania konaného 7. septembra 2021 (právny zástupca žalovaného napr. uviedol, že „vzájomné pohľadávky žalovaného voči žalobcovi, ktoré si žalovaný započítal na žalované pohľadávky žalobcu vznikli jednak titulom ceny za prenájom

žalobcom objednaných reklamných plôch od žalovaného, a jednak titulom časti príslušenstva splatnej pohľadávky žalovaného voči žalobcovi na základe zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 12.04.2018, po zohľadnení čiastočných plnení uskutočňovaných žalobcom, ktoré žalovaný v súlade so zmluvou o pôžičke priradil prioritne ako plnenie úrokov z omeškania“ - strana 2 zápisnice o pojednávaní). Žalovaný na pojednávaní konanom 7. septembra 2021, taktiež predložil súdu prvej inštancie „potvrdenia o zrealizovaní jednotlivých čiastočných úhrad žalobcu voči žalovanému titulom pôžičky, kde okrem platieb z 18.06.2020 v žiadnych ostatných platbách zo strany žalobcu nebolo špecifikované, či ide o platbu istiny, úrokov alebo úrokov z omeškania, iba údaj pôžička, čiastočná úhrada pôžičky a pod.“ (pozri stranu 3 zápisnice o pojednávaní). Žalobca sa k odporu žalovaného nijako nevyjadril a ani na pojednávaní konanom 7. septembra 2021 osobitne nespochybňoval priradenie jednotlivých čiastočných plnení žalobcu z 24. apríla 2019 (2.000,- Eur), 30. apríla 2019 (10.000,- Eur), 4. júna 2019 (5.000,- Eur), 9. decembra 2019 (3.000,- Eur), 7. januára 2020 (2.000,- Eur), 6. mája 2020 (4.500,- Eur) a 25. mája 2020 (5.000,- Eur) - čiže okrem plnení žalobcu z 18. júna 2020 - na úroky z omeškania, ako v konaní prezentoval žalovaný. Taktiež súd prvej inštancie nezaujal k tejto otázke žiadne stanovisko ani pri predbežnom právnom posúdení sporu, v rámci ktorého iba konštatoval, že „sporným v danom prípade je zánik nároku žalobcu z titulu existencie nároku žalovaného zo zmluvy o pôžičke, konkrétne časti jeho nároku predstavujúceho uplatnené príslušenstvo v zmysle písomne uzavretej zmluvy o pôžičke“ (strana 6 zápisnice o pojednávaní konanom 7. septembra 2021). Žalovaný nemohol legitímne očakávať, že súd prvej inštancie založí svoje rozhodnutie na právnom závere o odlišnom priradení jednotlivých čiastočných plnení žalobcu, než aké uskutočnil žalovaný, keď takýto právny záver súd prvej inštancie ani len nenaznačil pri svojom predbežnom právnom posúdení a takýto argument v konaní osobitne neuplatnil ani žalobca.

17. Podstatnej procesnej nesprávnosti, podľa žalovaného, sa súd prvej inštancie mal dopustiť i tým, že nevytvoril stranám sporu možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré na pojednávaní konanom 7. septembra 2021 vykonal, vrátane listinných dôkazov (i potvrdení o jednotlivých čiastočných plneniach žalovaného žalobcovi) a vylúčením žalovaného prostredníctvom jeho konateľa. Súd prvej inštancie nevyzval prítomné strany sporu, ani im neumožnil, aby sa k týmto jednotlivým dôkazom a k ich obsahu po ich vykonaní zo strany súdu vyjadrili. Citoval z rozhodnutia sp.zn. 2 Cdo 154/2009, z 28. októbra 2010, z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 5 Cdo 103/2018, z 27. júna 2018, v ktorých bolo okrem iného deklarované právo účastníka konania vyjadriť sa k vykonanému dôkazu, ktoré sa uskutočňuje spravidla tak, že súd bezprostredne po vykonaní každého dôkazu umožní účastníkovi, aby sa k nemu vyjadril a aby uviedol všetko, čo pri hodnotení konkrétneho dôkazu považuje za významné. Právo účastníka konania vyjadriť sa k vykonanému dôkazu súvisí so zásadou priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednej zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú garantuje nielen Ústava Slovenskej republiky v článku 48 ods. 2, ale aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 6 ods. 1 (bod 14 odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Cdo 103/2018, z 27. júna 2018). V uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8 Cdo 50/2018, z 13. februára 2019 bolo v nadväznosti na to konštatované, že právo strany vyjadriť sa k dôkazom treba chápať tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva (bod 26 odôvodnenia).

18. V odvolaní žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v otázke hodnotenia čiastočných úhrad žalobcu žalovanému z 24. apríla 2019 (2.000,- Eur), 30. apríla 2019 (10.000,- Eur), 4. júna 2019 (5.000,- Eur), 9. decembra 2019 (3.000,- Eur), 7. januára 2020 (2.000,- Eur), 6. mája 2020 (4.500,- Eur) a 25. mája 2020 (5.000,- Eur), ako plnení na istinu, a nie na úroky z omeškania, v zmysle ods. 18 a 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Predmetné nesprávne právne posúdenie potom vedie aj k nesprávne ustáleniu, aká bola ku dňu účinnosti započítacieho úkonu žalovaného celková výška istiny a príslušenstva pohľadávky žalovaného voči žalobcovi zo zmluvy o pôžičke uzavretej 12. apríla 2018. „Súd prvej inštancie v bode 17 odôvodnenia rozsudku konštatoval, že „pri plnení dlhu formou čiastkových platieb uviedol žalobca na zrealizovaných platbách ako „informáciu pre príjemcu“ (identifikáciu platieb) nasledovne;

- dňa 24.4.2019 uhradené 2000 eur, s poznámkou Lassak s.r.o. čiastočná úhrada pôžičky
- dňa 30.04.2019 uhradené 10 000 eur s poznámkou čiastková úhrada pôžičky
- dňa 04.06.2019 uhradené 5 000 eur s poznámkou Lassak s.r.o. čiastočná úhrada pôžičky
- dňa 09.12.2019 uhradené 3 000 eur s poznámkou P.žička splátka
- dňa 07.01.2020 uhradené 2 000 eur s poznámkou Lassak s.r.o. pôžička
- dňa 06.05.2020 uhradené 4 500 eur s poznámkou pôžička vrátenie
- dňa 25.05.2020 uhradené 5 000 s poznámkou vrátenie p.žičky

- dňa 18.06.2020 uhradené 8 500 eur s poznámkou doplatenie istiny k ZoP
- dňa 18.06.2020 uhradené 4 000 eur s poznámkou Dohodnuté úroky k ZoP

V bode 18 odôvodnenia rozsudku sa potom uvádza: „Z takto realizovaných platieb žalobcu vo vzťahu k žalovanému ako veriteľovi v nadväznosti na označený obsahom správy určenej pre príjemateľa - žalovaného možno ustáliť, že žalobca ako dlžník dostatočne identifikoval, označil (určil), na čo sa jeho čiastkové plnenie započítava. Vyplýva to z použitého slovného spojenia (jazykového prejavu) ako - „čiastková úhrada pôžičky“, „pôžička splátka“, „pôžička vrátenie“, „doplatenie istiny“ a napokon aj platba určená žalobcom ako plnenie na zaplatenie úrokov, čo vyplýva zo správy pre príjemcu v znení „dohodnuté úroky k ZOP“. Je potom zrejmé, že dlžník určil s poukazom na ust. 266 ods. 2 ObZ a čl. III, bodu 2 Zmluvy o pôžičke, že jeho splátky sa započítavajú (inak), najskôr na istinu potom na úroky a nie najskôr na úroky z omeškania, čoho dôkazom sú „správy pre príjemcu“. Súd je názoru, že iný výklad vychádzajúci z obsahu „správ pre príjemcu“ nie je možný, pretože pôžička je vlastne istinou a jej časti sú jej jednotlivé splátky. Potom pri označení plnenia - platieb postačí, ak dlžník označí plnenie ako „úhrada pôžičky“, „čiastočná úhrada pôžičky“, „splátka“, keďže tým mieni uhrádzať istinu, nevyžaduje sa výslovne označenie „započítanie na istinu“ alebo „splátka istiny pôžičky“.“ Na základe toho súd prvej inštancie v bode 19 odôvodnenia rozsudku uzavrel, že „ak potom žalobca ako dlžník plnil žalovanému ako veriteľovi a určil, že jeho jednotlivé splátky sú určené na zaplatenie pôžičky a následne na zaplatenie dohodnutého úroku, nemôžu sa jeho platby započítať najskôr na úroky z omeškania podľa čl. III, bod 2 ako to uskutočnil žalovaný“. Žalovaný sa s citovanými úvahami súdu prvej inštancie nestotožnil. V zmysle čl. I bodu 2 zmluvy o pôžičke z 12. apríla 2018, ak dlžník pri plnení neurčí inak, čiastočné plnenie dlžníka vo výške nedosahujúcej celkový súčet istiny a príslušenstva dlhu ku dňu plnenia sa posudzuje v nasledovnom poradí: a) ako plnenie úrokov z omeškania, ak je dlžník v čase plnenia v omeškaní, b) ako plnenie úrokov, c) ako plnenie istiny. Označenie (v informáciách pre príjemcu) jednotlivých čiastočných plnení žalobcu žalovanému z 24. apríla 2019 (2.000,- Eur), 30. apríla 2019 (10.000,- Eur), 4. júna 2019 (5.000,- Eur), 9. decembra 2019 (3.000,- Eur), 7. januára 2020 (2.000,- Eur), 6. mája 2020 (4.500,- Eur), 25. mája 2020 (5.000,- Eur), 18. júna 2020 (8.500,- Eur a 4.000,- Eur), tak, ako ho uviedol súd prvej inštancie v bode 17. odôvodnenia rozsudku, je preukázané a nesporné. V rámci všetkých čiastočných plnení žalobcu voči žalovanému, uvedených vyššie, s výnimkou platby 8.500,- Eur z 18. júna 2020 a platby 4.000,- Eur z 18. júna 2020, absentovalo výslovné určenie žalobcu, či nimi plní istinu, úroky alebo úroky z omeškania. Iba pri platbe 8.500,- Eur z 18. júna 2020 žalobca určil, že ňou plní na istinu a pri platbe 4.000,- Eur z 18. júna 2020 žalobca určil, že ňou plní na úroky. Platby žalobcu z 24. apríla 2019, 30. apríla 2019, 4. júna 2019, 9. decembra 2019, 7. januára 2020, 6. mája 2020 a 25. mája 2020, preto boli žalovaným započítané a posúdené v súlade s pravidlom dohodnutým zmluvnými stranami v čl. III bode 2 zmluvy o pôžičke z 12. apríla 2018. Žalovaný v odvolaní zdôraznil právne závery judikované v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 200/2019 z 26. februára 2020, v ktorom sa dovolací súd zaoberal interpretáciou a aplikáciou § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak dlžník neurčí inak, jeho plnenie sa započítava na záväzok najskôr splatný, a to najprv na jeho príslušenstvo, ktorým sú v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (dojednané zmluvné) úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Pravidlo dohodnuté žalobcom a žalovaným v čl. III bode 2 zmluvy o pôžičke svojím spôsobom zodpovedá základnej koncepcii (dispozitívneho) § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka tým, že pri absencii určenia dlžníka ustanovuje prioritu priradenia čiastočného plnenia na príslušenstvo dlhu a až potom na istinu, zároveň však ešte vnútorne diferencuje príslušenstvo dlhu a priorizuje plnenie na úroky z omeškania, ak je dlžník v čase plnenia v omeškaní, voči plneniu na (dohodnuté) úroky. Viaceré závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z jeho rozsudku, sp.zn. 4Cdo 200/2019 z 26. februára 2020, sú plne aplikovateľné i na prejednávajúcu vec, najmä pokiaľ ide o samotnú povahu určenia (vyhlásenia) dlžníka o tom, aký druh (časť) svojho dlhu vrátane príslušenstva plní. Najvyšší súd Slovenskej republiky jednoznačne konštatoval, že vyhlásenie dlžníka o započítaní urobené neskôr (než pri samotnom plnení, pozn. žalobcu) nemá význam, lebo pri plnení dôjde k uplatneniu dispozitívneho pravidla obsiahnutého v § 330 Obchodného zákonníka. „Ak dlžník pri plnení neurčil, na čo sa má jeho plnenie započítať, nemôže tak učiniť dodatočne, t. j. po zrealizovaní plnenia (bod 15 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 200/2019, z 26. februára 2020). Dovolací súd dokonca konštatoval, že ani uvedenie čísla faktúry ako variabilného symbolu v rámci platobných údajov samo osebe nepostačuje na dostatočnú špecifikáciu toho, či platba dlžníka sa má podľa takto prejavenej vôle započítať (priradiť) na istinu alebo príslušenstvo; samotné uvedenie variabilného symbolu bez ďalšieho neurčuje, ku ktorej zložke vnútornej skladby pohľadávky sa má započítať (priradiť); bod 18 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 200/2019, z 26. februára 2020. Podľa úvahy dovolacieho súdu ak dlžník zaplatí platbu presne zodpovedajúcu výške fakturovanej sumy (istiny), možno z takéhoto jeho

konania vyvodíť, že jeho vôľou bolo priradiť platbu k fakturovanej istine a nie príslušenstvu, ktoré k pohľadávke (k istine) omeškaním prirástlo; a naopak, ak ide o platbu (čiastočné plnenie) v takej výške, ktorá žiadnym spôsobom nevystihuje špecifickosť (osobitosť) výšky fakturovanej sumy istiny, t. j. platbu vo výške zvyčajne zaokrúhlenej na celé stovky alebo tisícky, z takéhoto konania dlžníka nemožno bez pochybností uzavrieť, že vôľou dlžníka bolo uhradiť najprv istinu. Preto treba mať za to, že určenie dlžníkom nebolo vykonané, a použiť všeobecné pravidlo započítania čiastočného plnenia v zmysle § 330 Obchodného zákonníka. Dodatočné vyhlásenie dlžníka, na čo sa majú jeho čiastočné plnenia započítať, je právne bezvýznamné, a rovnako aj skutočnosť, že viaceré jeho postupne uhrádzané čiastočné plnenia v celkovom súčet (v súhrne) tvoria sumu istiny (bod 20.3 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 200/2019, z 26. februára 2020). Tak aj vo veci strán tohto sporu boli všetky čiastočné plnenia žalobcu z 24. apríla 2019 (2.000,- EUR), 30. apríla 2019 (10.000,- EUR), 4. júna 2019 (5.000,- EUR), 9. decembra 2019 (3.000,- EUR), 7. januára 2020 (2.000,- EUR), 6. mája 2020 (4.500,- EUR) a 25. mája 2020 (5.000,- EUR), zaokrúhlené na celé tisícky (resp. platba zo 6. mája 2020 na päťstovky) a pri všetkých - s výnimkou platieb z 18. júna 2020 - žalobca uviedol iba to, že ide o „čiastočnú úhradu pôžičky“, „splátku pôžičky“, resp. „vrátenie pôžičky“, z čoho možno zistiť len priradenie týchto plnení žalobcu k právnemu vzťahu so žalovaným založenému zmluvou o pôžičke z 12. apríla 2018 (pričom žalovaný mal voči žalobcovi pohľadávky aj z iných právnych vzťahov, titulom vykonaných stavebných resp. elektroinštalačných prác, ako aj titulom prenájmu reklamných zariadení, čoho dôkazom sú žalobcom napokon v tomto konaní uznané započítané pohľadávky žalovaného voči žalobcovi na základe faktúr žalovaného č. 20190064, 2020003, 2020006, 202000116), nie však určenie, či ide o čiastočné plnenie istiny, úrokov alebo úrokov z omeškania z predmetnej pôžičky. Rozdiel je potom markantný pri platbách žalovaného z 18. júna 2020, ktoré žalobca už - prvýkrát - výslovne špecifikoval ako istinu (pri sume 8.500,- EUR) a ako úroky (pri sume 4.000,- EUR), čo žalovaný rešpektoval. Akékoľvek prípadné dodatočné vyhlásenia žalobcu sú pritom bez právnej relevancie.“ Nie je správny náhľad súdu prvej inštancie, že označenie platby ako „čiastková úhrada pôžičky“, „pôžička splátka“, „pôžička vrátenie“ je postačujúce pre priradenie takejto platby na istinu pôžičky (ak bol žalobca ako dlžník v čase plnenia v omeškaní, čo je nesporné). Označenie platby ako „splátka pôžičky“, „čiastočná úhrada pôžičky“ a pod. v danom prípade malo za následok iba priradenie danej platby práve k právnemu vzťahu žalobcu a žalovaného zo zmluvy o pôžičke, keďže medzi stranami existovali rôzne právne vzťahy z rôznych právnych titulov (išlo teda iba o druhovú konkretizáciu takej platby, na základe ktorej žalovaný napríklad nemohol priradiť takú platbu k niektorej svojej faktúre voči žalobcovi), ale nebolo postačujúce ako špecifikácia konkrétnej zložky vnútornej skladby pohľadávky žalovaného voči žalobcovi titulom zmluvy o pôžičke, ktorá by sa odchyľovala na základe prejavenej vôle žalobcu od pravidla zakotveného v článku III bode 2 zmluvy o pôžičke. Takisto nemožno súhlasiť so súdom prvej inštancie, že pojem „splátka“ (resp. „splátka pôžičky“) znamená bez ďalšieho platbu istiny; „splátka“ (bez bližšej konkretizácie) môže byť takisto splátkou úrokov z omeškania z takejto pôžičky, prípadne splátkou dohodnutých úrokov. Po zohľadnení všetkých dosiaľ vykonaných čiastočných plnení žalobcu titulom zmluvy o pôžičke, vyhodnotených v súlade s čl. III bodom 2 zmluvy o pôžičke z 12. apríla 2018, je možné vypočítať (určiť) výšku dlhu žalobcu s príslušenstvom voči žalovanému titulom predmetnej zmluvy o pôžičke ku dňu účinnosti započítacieho úkonu žalovaného (k 3. júlu 2020) podľa žalovaného nasledovne: „Od 1. októbra 2018 žalobcovi v dôsledku jeho omeškania s vrátením pôžičky a zaplatením úrokov vznikali úroky z omeškania vo výške 66,- EUR denne (0,15 % denne zo sumy 44.000,- EUR, t. j. z požičanej istiny 40.000,- EUR a dohodnutých úrokov 4.000,- EUR). V čase prvých čiastočných plnení žalobcu z 24. apríla 2019 (2.000,- EUR) a 30. apríla 2019 (10.000,- EUR) už bol žalobca povinný zaplatiť úroky z omeškania vo výške vyššej, než tieto samotné jeho platby, preto boli v celosti v súlade s čl. III bodom 2 písm. a) zmluvy o pôžičke započítané na úroky z omeškania. Platba žalobcu v sume 5.000,- EUR zo 4. júna 2019 bola v rozsahu sumy 4.302,- EUR priradená na úroky z omeškania, čím žalobca k 4. júnu 2019 uhradil celkové dovtedy vzniknuté úroky z omeškania, spolu vo výške 16.302,- EUR (za 247 dní svojho dovtedy trvajúceho omeškania), a v rozsahu zvyšnej časti 698,- EUR bola priradená na zmluvné úroky (v zmysle čl. III bodu 2 písm. b) zmluvy o pôžičke). Od 5. júna 2019 preto už predstavovala denná výška úrokov z omeškania žalobcu sumu 64,95 EUR (0,15 % denne zo sumy 43.302,- EUR, t. j. z požičanej istiny a nezaplatených úrokov). Za omeškanie žalobcu trvajúce v období od 5. júna 2019 do 18. júna 2020 vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v celkovej sume 24.681,- EUR (0,15 % denne zo sumy 43.302,- EUR x 380 dní). Z týchto úrokov z omeškania žalobca zaplatil 9. decembra 2019 sumu 3.000,- EUR, 7. januára 2020 sumu 2.000,- EUR, 6. mája 2020 sumu 4.500,- EUR, 25. mája 2020 sumu 5.000,- EUR, v dôsledku čoho žalobca celkovú sumu úrokov z omeškania postupne znižoval a celková výška neuhradených úrokov z omeškania žalobcu tak k 18. júnu 2020 predstavovala sumu 10.181,- EUR (24.681,- EUR - 3.000,- EUR - 2.000,- EUR - 4.500,- EUR - 5.000,-

EUR). Platbu 8.500,- EUR z 18. júna 2020 žalobca určil ako plnenie na istinu, takže touto platbou bola v zodpovedajúcom rozsahu splnená istina, z ktorej žalobcovi zostáva zaplatiť sumu 31.500,- EUR (40.000,- EUR - 8.500,- EUR). Platbu 4.000,- EUR z 18. júna 2020 žalobca určil ako plnenie na úroky, pričom však v čase tohto plnenia mal žalobca na dohodnutých (zmluvných) úrokoch doplatiť už (len) 3.302,- EUR (keďže v rozsahu sumy 698,- EUR tieto už boli splnené platbou zo 4. júna 2019), takže prevyšujúca časť predmetnej platby z 18. júna 2020 vo výške 698,- EUR bola žalobcovi započítaná na úroky z omeškania, čím sa suma celkových dlžných úrokov z omeškania žalobcu k danému dňu znížila na 9.483,- EUR (10.181,- EUR - 698,- EUR). Od 19. júna 2020 predstavuje denná výška úrokov z omeškania žalobcu sumu 47,25 EUR (0,15 % denne zo sumy 31.500,- EUR, t. j. z dosiaľ nevrátenej istiny). K dátumu 3. júl 2020 (pred účinnosťou započítania pohľadávok započítacím úkonom žalovaného) tak žalobca dlžil žalovanému titulom zmluvy o pôžičke z 12. apríla 2020 na istine sumu 31.500,- EUR a na úrokoch z omeškania sumu 10.191,75 EUR (9.483,- EUR + 15 x 47,25 EUR). Započítacím úkonom žalovaného č. 187/2020/As z 30. júna 2020 si žalovaný započítal proti zodpovedajúcej časti pohľadávok žalobcu uplatnených prejednávanou žalobou časť príslušenstva pohľadávky žalovaného voči žalobcovi zo zmluvy o pôžičke z 12. apríla 2018, a to konkrétne časť úrokov z omeškania za omeškanie žalobcu s vrátením istiny a zmluvných úrokov titulom zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 12. apríla 2018 v rozsahu sumy 5.844,14 EUR. Len pre úplnosť sa poznamenáva, že, ako už bolo vyššie uvedené, aj v prípade akceptácie (nesprávnych) záverov súdu prvej inštancie zahrnutých v bode 18 odôvodnenia rozsudku by musela byť žaloba žalobcu zamietnutá v celom rozsahu, keďže pri posúdení čiastočných úhrad žalobcu žalovanému z 24. apríla 2019 (2.000,- EUR), 30. apríla 2019 (10.000,- EUR), 4. júna 2019 (5.000,- EUR), 9. decembra 2019 (3.000,- EUR), 7. januára 2020 (2.000,- EUR), 6. mája 2020 (4.500,- EUR) a 25. mája 2020 (5.000,- EUR) ako plnení na istinu by bola celková výška úrokov z omeškania, ktoré žalobca dlžil žalovanému zo zmluvy o pôžičke v čase účinnosti započítacieho úkonu žalovaného, v sume 28.889,25 EUR, čiže takisto vysoko prevyšujúcej sumu 5.844,14 EUR.“ Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým bolo žalobe v časti o zaplatenie sumy 5.775,41 Eur s úrokmi z omeškania vyhovené a v závislom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a ods. 2 CSP, alternatívne, ak odvolací súd rozhodol tak, že žalobu zamietne, aby priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

19. K doručenému odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. V predmetnej veci sa žalobca domáhal zaplatenia 8.156,82 Eur s príslušenstvom z titulu poskytnutých reklamných výkonov (12x fa identifikovaná v žalobe a rozsudku), pričom žalovaný nespochybnil vznik tohto nároku voči žalovanému, jeho obrana spočívala v tom, že má takisto pohľadávky voči žalobcovi, pričom tieto započítal a tak podľa neho už pohľadávky žalobcu k momentu žaloby neexistovali. Jadrom sporu je teda či po vykonaní predmetných nesporných reklamných výkonov mal pohľadávku voči žalobcovi na započítanie a či došlo k platnému započítaniu potenciálne vzájomných pohľadávok. „Počas konania boli identifikované nasledovné 3 právne vzťahy medzi žalobcom a žalovaným:

- poskytnutie reklamných výkonov žalobcom žalovanému v celkovej sume 8.156,82 EUR, pričom tento vzťah a právny nárok bol medzi stranami nesporný
- poskytnutie prenájmu reklamných plôch a výlepu plagátov vykonané žalovaným pre žalobcu v celkovej sume 2.312,68 EUR (4xfa identifikovaná v rozsudku), pričom tento vzťah a právny nárok bol medzi stranami nesporný (a žalobca to preto v tejto časti zobral späť).
- právny vzťah medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom z titulu pôžičky 40.000,- EUR, pričom tento vzťah a právny nárok už medzi stranami sporný bol, ale aj v rámci tohto vzťahu boli niektoré nesporné skutočnosti, najmä plnenie žalovaného na účet žalobcu, čiastkové plnenia žalobcu na účet žalovaného (ich výšky, dátumy a celkový rozsah 44.000,- EUR). Sporné medzi stranami bolo najmä, či ich vzťah je vzťahom zo zmluvy o pôžičke zo dňa 12.4.2018 alebo reálnym kontraktom bez písomnej zmluvy, a ďalej priradenie plnení poskytnutých žalobcom, z čoho sa odvíja aj teoretická výška možnej pohľadávky žalovaného voči žalobcovi z tohto jedného alebo druhého titulu.“ Preto okresný súd v tomto konaní posudzoval aj právny vzťah medzi účastníkmi z titulu pôžičky práve z dôvodu, že existencia pohľadávok žalovaného voči žalobcovi a ich započítanie s nárokom žalobcu uplatnenom v tejto veci bola podstatným argumentom žalovaného pre zamietnutie žaloby. Ohľadne pôžičkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako veriteľom dospel okresný súd k záveru, že tento medzi nimi vznikol z titulu písomne uzavretej Zmluvy o pôžičke. Žalobca namietal, že takáto zmluva nevznikla - nie z dôvodu absentujúceho podpisu žalobcu ako dlžníka - ten návrh síce podpísal, ale nikdy nebol tento rovnopis podpísaný konateľom žalovaného. Ten svoj podpis na Zmluvu doplnil až

dodatočne - dva roky po údajnom uzavretí zmluvy, keď pri roztržke v kancelárii žalobcu sa zistilo, že táto zmluva uzavretá nebola z dôvodu absentujúceho podpisu na strane žalovaného. Svedkom tohto zistenia boli svedkovia, ktorých navrhol vypočuť právneho zástupcu žalobcu (A. E., brigádnický zamestnanec žalobcu a A. B., ktorý v danom čase nebol advokátom) a takisto navrhol znalecký posudok na identifikáciu dátumu podpisu predmetnej zmluvy za žalovaného. Všetkým týmto dôkazným prostriedkom sa právny žalovaného bránil, súd návrh na ich vykonanie zamietol. Platby vo výške 44.000 Eur, ktoré žalobca uhradil žalovanému v rozmedzí od 24.04.2019 až 18.06.2020 súd správne posúdil ako platby istiny, „pretože žalobca ako dlžník výslovne identifikoval že ide o vrátenie istiny pôžičky použitými slovnými spojeniami typu „čiastková úhrada pôžičky“, „pôžička splátka“, „pôžička vrátenie“, „doplatenie istiny“ s výnimkou poslednej platby vo výške 4.000,- EUR ktorú výslovne označil ako „dohodnuté úroky k ZOP“. Na základe tohto je potom evidentné, že ak tieto splátky predstavovali úhrady istiny (a nie úrokov z omeškania, ako tvrdil žalovaný), pričom súd dostatočne odôvodnil (bod 18. rozsudku), prečo to považuje za splátky istiny, potom výpočet úrokov z omeškania, ktoré použil žalovaný v započítacom prejave nie je správny a korektný.“ Započítací prejav žalovaného zo dňa 30.06.2020, považoval súd za doručený žalobcovi 03.07.2020, kedy mal žalobca možnosť oboznámiť sa s týmto hmotnoprávnym započítacím prejavom, avšak účinky započítania nastali len v časti: 2.312,68 Eur (ako nesporný nárok) a nie vo zvyšku predstavujúcom žalovaným vyrátané úroky z omeškania. Preto teda takéto žalovaným vyrátané úroky neboli spôsobilým predmetom započítania v čase doručenia započítacieho prejavu a súd na ne správne neprihliadol. Žalovaný v odvolaní tvrdí, že sa súd prvej inštancie „dopustil podstatnej procesnej nesprávnosti i tým, že nevytvoril stranám sporu možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré na pojednávaní konanom 7. septembra 2021 vykonal“. „Nie je zrejme ako toto PZ žalovaného myslí, pretože v rámci pojednávania (ktoré trvalo viac ako 3 hodiny) súd oboznámil obsah všetkých dokladov a listín, vyhovel návrhu na dokazovanie prednesené PZ žalovaného (nevyhovel len návrhom PZ žalobcu na výsluch svedkov a znalecké dokazovanie), a vyzval obe strany sporu, resp. ich PZ aby sa vyjadrili k dokazovaniu i právnej stránke veci, čo obe strany využili a podrobne sa vyjadrili, ako k vykonaným (i nevykonaným) dôkazom a právnemu posúdeniu. Nie je síce vylúčené, že v predmetnej zápisnici z technických dôvodov absentuje posledná, resp. posledné dve strany, ale dokazovanie v rámci predmetného pojednávania bolo ukončené, záverečné vyjadrenia oboch strán tam zazneli v plnom rozsahu, ako strany uznali za vhodné a vec bola odročená už len na termín verejného vyhlásenia rozsudku. Nie je teda zrejme, aké ešte iné vyjadrenie má PZ žalovaného na mysli. Samotný žalovaný vo svojom odvolaní (s.2) sám konštatuje, že „väčšina právnych záverov súdu prvej inštancie je správnych a žalovaný sa s nimi stotožňuje“, pochybenie vidí v sume 68,73 EUR, o ktorej tvrdí, že je „bez preskúmateľného výpočtu“. Zrejme teda namieta len túto časť rozsudku, hoci odvolanie podal proti celému výroku II. Z odôvodnenia súdu však vyplýva, že žalovaný si nemohol započítať nič z úrokov z omeškania uvedených v započítacom prejave, ktoré identifikoval ako „najskôr splatné doteraz neuhradené úroky z omeškania v uvedenom rozsahu sumy 5.844,14 EUR“, pretože mu ku dňu započítacieho prejavu ani nevznikli, súd teda posúdil započítací prejav v tejto časti ako neúčinný, čo aj súd riadne odôvodnil.“ Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre definoval tzv. prekvapivé rozhodnutie, o ktoré ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných zásadne odlišných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, pričom zároveň odvolací súd účastníkovi konania neumožní vyjadriť sa k jeho iným (odlišným) právnym záverom, teda účastník konania nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili ako významné (m. m. II. ÚS 407/2016) Je nepochybné teda, že nespokojnosť účastníka s tým, že v danom prípade sa súd nestotožnil s jeho právnym názorom, nemôže založiť prekvapivé rozhodnutie, čo súvisí aj s tým, aký je obsah práv účastníka (z rozhodnutia NS SR sp.zn. 2Obdo/27/2019). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04). Navrhol, „aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa vo všetkých odvolaniach dotknutých výrokov a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.“

20. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaný v stanovenej lehote nevyjadril (doručenka čl. 230 spisu).

21. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a za rešpektovania § 219 ods. 3 CSP verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch II. a IV. potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Krajský súd zároveň odvolanie žalovaného do časti rozsudku okresného súdu do výroku III. o zamietnutí žaloby v časti zodpovedajúcej 68,73 Eur odmietol podľa § 386 písm. b) CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

22. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

23. Podľa § 386 CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak

- a) bolo podané oneskorene,
- b) bolo podané neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo
- d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

24. V odvolaní žalovaný namietal rozhodnutie okresného súdu s tvrdením o nepreskúmateľnosti, a to v časti „započítacieho nároku“ žalovaného, ktorá bola okresným súdom posúdená ako dôvodná v sume 68,73 Eur, pričom okresný súd žalobu v tejto časti zamietol - od čoho odvíjal žalovaný nepreskúmateľnosť a neodôvodnenosť určenia sumy, „v rozsahu ktorej súd prvej inštancie žalobe vyhovel, na výšku 5.775,41 EUR ako rozdielu medzi sumou istiny 5.844,14 EUR, ktorá zostala predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby zo strany žalobcu účinenom na pojednávaní konanom 7. septembra 2021, a uvedenou sumou úrokov z omeškania vyčíslenou súdom prvej inštancie bez preskúmateľného výpočtu na 68,73 EUR.“ V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou žalovaného poukazuje odvolací súd na to, že pri odvolacom prieskume v časti 68,73 Eur, ktorá zodpovedá zamietnutej časti žaloby bolo dôvodné aplikovať § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané a analogicky aj na judikované rozhodnutie Rc 40/1993, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.07.1992 sp. zn. 1Cdo/28/1992, podľa ktorého právnej vety ...„právo na podanie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach“. Žalovaný podal odvolanie proti zamietavej časti rozsudku zodpovedajúcej sume 68,73 Eur, ktorá za analogického použitia citovaného judikovaného rozhodnutia, teda táto časť napadnutého zamietavého výroku rozsudku nevyznela v neprospech žalovaného, a teda touto časťou výroku rozsudku žalovaný nebol dotknutý na svojich právach. Z uvedeného žalovaný nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania a v tejto časti bolo preto jeho odvolanie odmietnuté podľa § 386 písm. b) CSP, podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou. Splnenie podmienok pre podanie odvolania žalovaným podľa odvolacieho súdu, za situácie, nielenže jeho výroková časť nevyznela v neprospech žalovaného, ale ani nebolo možné vyvodiť zo samotného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dôvody, ktoré by vylučovali aplikáciu § 359 CSP a ak sa žalovaný odvolacou argumentáciou do časti „započítacieho nároku“ žalovaného, ktorá bola okresným súdom posúdená ako dôvodná v sume 68,73 Eur (v tejto časti teda došlo k zamietnutiu) domáha odvolacieho prieskumu istiny 5.844,14 Eur, ktorej okresný súd vyhovel výrokom II., tak do výroku II. bolo predsa žalovaným podané odvolanie, ktorá časť podlieha odvolaciemu prieskumu, takže ani takýmto spôsobom nemohlo dôjsť k porušeniu práv žalovaného. V tomto smere je namieste podľa odvolacieho súdu potrebné prihliadať i na práva žalobcu, ktorý do zamietavej časti napadnutého rozsudku nepodal odvolanie, pričom opačným prístupom odvolacieho súdu vo vzťahu k odvolaniu žalovaného do zamietavej časti rozsudku okresného súdu 68,73 Eur, by došlo k porušeniu práva žalobcu na právnu istotu a legitímneho očakávania. Judikatúra Slovenskej republiky definuje legitímne očakávania ako kategóriu právnej istoty, ktorej účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06). V zmysle judikatúry totiž môže štát (aj prostredníctvom svojich orgánov) vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali, porušiť legitímne očakávania účastníkov (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 10/04-27). Orgán verejnej moci musí vo vzťahu k účastníkom konania postupovať predvídateľným, čitateľným spôsobom, a to vzhľadom na očakávania, ktoré voči tomuto orgánu účastník má.

25. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo

podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

26. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

27. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

28. Za aplikácie relevantných zákonných ustanovení bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch II., IV. (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“) posudzovaný krajským súdom v zmysle odvolacích dôvodov žalovaného obsiahnutých v ním podanom odvolaní. Vo vzťahu k uplatneným odvolacím námietkam, uvádza krajský súd, že v konaní pred okresným súdom bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie tejto sporovej veci, z ktorého krajský súd vychádzal, a to v zmysle § 383 CSP. Dokazovanie predstavuje procesný postup založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Jeho význam spočíva v získaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, z ktorého potom vychádza a aplikuje naň konkrétnu právnu normu, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností súdu v rámci civilného sporového konania, pretože je základným predpokladom pre rozhodnutie súdu vôbec. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia pravdivosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom k ich úspešnosti, obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Súd pritom nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu konania a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jej návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, príp. štádia civilného procesu (sp. zn. IV. ÚS 329/04). K správne postupujúcu súdu prvej inštancie poukazuje krajský súd na ďalší záver vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/2004 z 27. októbra 2004, podľa ktorého ... „ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces“. Zároveň poukazuje krajský súd i na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04 zo dňa 31. augusta 2004, podľa ktorého ... „právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov“.

29. Podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

31. Podľa § 220 CSP, v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú

rozhodovacia prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

32. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil, že by jeho odôvodnenie nezodpovedalo vyššie uvedenej právnej úprave. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa záverov zjednocujúceho Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016 „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu vyššie uvedeného stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 V Cdo/2/2017 z 19. apríla 2017). Uvedené primerane platí aj pre odvolacie konanie.

33. V prejednávanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Niet pochyb, že len skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je podľa predstáv strán sporu, sama o sebe nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Niet pochyb ani o tom, že len subjektívny názor strán sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Len k zvýrazneniu vecnej správnosti rozsudku okresného súdu v napadnutých výrokoch a vo vzťahu k odvolacím dôvodom, ktoré boli obsiahnuté v písomne podanom odvolaní žalovaným, ktoré boli vo vyvolanom odvolacom konaní relevantné k záverom odvolacieho súdu, sa uvádza nasledovné.

35. Vo vzťahu k dokazovaniu vykonanému okresným súdom krajský súd konštatuje, že dokazovanie v rozsahu vykonanom súdom prvej inštancie za dodržania procesných predpisov bolo dostatočné. Vo vzťahu k výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu je potrebné uviesť to, že do obsahu základného práva strany sporu nepatrí ani právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov súdom alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Okresný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné k tomu, aby posúdil žalobcom uplatnený nárok ako i relevanciu obrany žalovaného.

36. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 174/2013 vyplývajú závery, ktoré si odvolací súd osvojil a v zmysle ktorých „...Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi. To znamená, že hodnotenie dôkazov, a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok, z iných, než z vyššie uvedených dôvodov nemožno dovolaním úspešne napadnúť“, ktoré postuláty boli v postupe okresného súdu, podľa zistení odvolacieho súdu, po vykonaní odvolacieho prieskumu, dodržané.

37. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom odvolateľa odvolací súd uvádza, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania

nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 22/2017 z 19. decembra 2017) .

38. Žalovaný v odvolaní uviedol, že „nemohol legitímne očakávať, že súd prvej inštancie založí svoje rozhodnutie na právnom závere o odlišnom priradení jednotlivých čiastočných plnení žalobcu, než aké uskutočnil žalovaný, keď takýto právny záver súd prvej inštancie ani len nenaznačil pri svojom predbežnom právnom posúdení a takýto argument v konaní osobitne neuplatnil ani žalobca“, pričom poukázal žalovaný na „ods. 18. a 19. odôvodnenia zaujal právny záver o započítaní jednotlivých čiastočných plnení žalobcu voči žalovanému titulom zmluvy o pôžičke, vrátane plnení z 24. apríla 2019 (2.000,- EUR), 30. apríla 2019 (10.000,- EUR), 4. júna 2019 (5.000,- EUR), 9. decembra 2019 (3.000,- EUR), 7. januára 2020 (2.000,- EUR), 6. mája 2020 (4.500,- EUR) a 25. mája 2020 (5.000,- EUR) ako plnení na istinu, a nie na úroky z omeškania, ako uviedol žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu (na strane 7 odporu), tiež vyčítal okresnému súdu, že „.... na pojednávaní konanom 7. septembra 2021, taktiež predložil súdu prvej inštancie „potvrdenia o zrealizovaní jednotlivých čiastočných úhrad žalobcu voči žalovanému titulom pôžičky, kde okrem platieb z 18.06.2020 v žiadnych ostatných platbách zo strany žalobcu nebolo špecifikované, či ide o platbu istiny, úrokov alebo úrokov z omeškania, iba údaj pôžička, čiastočná úhrada pôžičky a pod.“ (pozri stranu 3 zápisnice o pojednávaní). Žalobca sa k odporu žalovaného nijako nevyjadril a ani na pojednávaní konanom 7. septembra 2021 osobitne nespochyboval priradenie jednotlivých čiastočných plnení žalobcu z 24. apríla 2019 (2.000,- EUR), 30. apríla 2019 (10.000,- EUR), 4. júna 2019 (5.000,- EUR), 9. decembra 2019 (3.000,- EUR), 7. januára 2020 (2.000,- EUR), 6. mája 2020 (4.500,- EUR) a 25. mája 2020 (5.000,- EUR) - čiže okrem plnení žalobcu z 18. júna 2020 - na úroky z omeškania, ako v konaní prezentoval žalovaný. Taktiež súd prvej inštancie nezaujal k tejto otázke žiadne stanovisko ani pri predbežnom právnom posúdení sporu, v rámci ktorého iba konštatoval, že „sporným v danom prípade je zánik nároku žalobcu z titulu existencie nároku žalovaného zo zmluvy o pôžičke, konkrétne časti jeho nároku predstavujúceho uplatnené príslušenstvo v zmysle písomne uzavretej zmluvy o pôžičke“, v súvislosti s touto argumentáciou žalovaného považoval odvolací súd za podstatné sa oboznámiť s obsahom spisového materiálu s dôrazom na zápisnicu z 07. septembra 2021, tak ako je súčasťou spisového materiálu. Žalovaný upriamoval v odvolaní osobitnú pozornosť i na to, že „....na pojednávaní konanom 7. septembra 2021, taktiež predložil súdu prvej inštancie „potvrdenia o zrealizovaní jednotlivých čiastočných úhrad žalobcu voči žalovanému titulom pôžičky, kde okrem platieb z 18.06.2020 v žiadnych ostatných platbách zo strany žalobcu nebolo špecifikované, či ide o platbu istiny, úrokov alebo úrokov z omeškania, iba údaj pôžička, čiastočná úhrada pôžičky a pod.“ (pozri stranu 3 zápisnice o pojednávaní)“. Z obsahu tejto zápisnice, podľa zistení odvolacieho súdu, vyplýva, okrem iného, postup okresného súdu podľa § 181 ods. 2 CSP (č.l. 184 spisu rub), § 182 CSP (čl. 185 spisu). Pokiaľ žalovaný upriamoval pozornosť na „stranu 3 zápisnice o pojednávaní“, tak po oboznámení sa s ňou je potrebné konštatovať, že samotné plnenie dôkaznej povinnosti žalovaným, nemôže bez ďalšieho zakladať povinnosť okresného súdu výhradne akceptovať len dôkazy predkladané jednou stranou a už vôbec nie povinnosť súdu osvojiť si hodnotenie dôkazov sporovou stranou. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...„dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a

interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa žalovaný domáhal, aby sa okresný súd stotožnil s jeho argumentáciou, tak ako to vyplýva, zo strany „3 zápisnice o pojednávaní“ a aby túto bral ako rozhodnú do úvahy, že oproti nej stoja listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou spisového materiálu, z ktorých okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré následne vyhodnocoval najmä v ods. 17. a 18. napadnutého rozsudku, ktoré listinné dôkazy ako také a ich samotná dôkazná sila nenašli premietnutie v rámci odvolacej argumentácie žalovaného.

39. Krajský súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzala činnosť súdu prvej inštancie, ktorá neznemožnila žalovanému ako sporovej strane možnosť aktívnej účasti a právo na označenie navrhovaných dôkazov bolo žalovaným zrealizované. Nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstáv sporovej strany nie je postupom, ktorým by malo byť porušené právo na spravodlivý proces, pretože rozhodnutie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie sporovej strane (§ 185 ods. 1 CSP). Vadou konania sa rozumie len taký závadný procesný postup, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. K takejto vade konania okresným súdom podľa odvolacieho súdu nedošlo.

40. Obdobne neobstojí, podľa obsahu odvolania, námietka žalovaného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

41. V odvolaní žalovaný uviedol, že „Podstatnej procesnej nesprávnosti sa súd prvej inštancie dopustil i tým, že nevytvoril stranám sporu možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré na pojednávaní konanom 7. septembra 2021 vykonal, vrátane listinných dôkazov (i potvrdení o jednotlivých čiastočných plneniach žalovaného žalobcov) a výsluchu žalovaného prostredníctvom jeho konateľa. Súd prvej inštancie nevyzval prítomné strany sporu, ani im neumožnil, aby sa k týmto jednotlivým dôkazom a k ich obsahu po ich vykonaní zo strany súdu vyjadrili.“ Z obsahu zápisnice spisanej okresným súdom dňa 7. septembra 2021 (na čl. 182 a nasl. spisu) vyplýva na čl. 185 spisu postup okresného súdu podľa § 182 CSP, okresný súd v zápisnici uviedol, že „Súd vyzval strany sporu podľa § 182 CSP, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci:“ „Ak sa pojednávanie neodročuje pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci na záver súd vyhlási dokazovanie za skončené“. Po tomto zaprotokolovanom postupe okresného súdu v zápisnici nasledovali na čl. 185 spisu prednesy právnych zástupcov s uvedením „na záver“ a až následne z čl. 185 rub spisu uznesenie, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené. Právny zástupca žalovaného podľa zápisnice na čl. 185 spisu uviedol, že „Iné návrhy na doplnenie dokazovania nemáme a s návrhmi na doplnenie dokazovania nesúhlasíme“, po ktorom nasledoval postup okresného súdu podľa § 182 CSP. Pre komplexnosť posúdenia vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného, ktorá bola spojená s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2 Cdo 154/2009, odvolací súd uvádza, že sa s ňou nemohol stotožniť, a to vzhľadom na procesnú situáciu, kedy najvyšší súd vychádzal z rozdielnej procesnej situácie, z ktorej vyvodil porušenie procesných práv účastníka konania, pričom konštatoval, že „Po doplnení dokazovania predsedníčka senátu krajského súdu vyhlásila dokazovanie uznesením za skončené a dala priestor na prednes záverečných rečí. Dôkaz oboznámením obsahu dedičského spisu Štátneho notárstva v Žiline bol vykonaný prvýkrát v konaní“, pričom v tejto prejednávanej odvolacej veci nasledovali na čl. 185 spisu prednesy právnych zástupcov s uvedením síce s uvedením „na záver“, avšak až následne po nich z čl. 185 rub spisu vyplýva uznesenie, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené, takže z hľadiska časového priestoru, nie je možné konštatovať porušenie nedostatku možností žalovanému vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu. Odvolací súd sa tiež oboznámil s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/103/2018, na ktoré poukazyval žalovaný v odvolaní, pričom podľa zistení odvolacieho súdu, z neho vyplývajú dôvody rozhodnutia dovolacieho súdu „v prejednanom prípade súd prvej inštancie pri vykonávaní dôkazu výsluchom maloletej K. B., uskutočneným dňa 19. apríla 2017 v budove ÚPSVaR v Bratislave na Svoradovej ulici za prítomnosti kolízneho opatrovníka, nepostupoval v súlade

s vyššie citovaným ustanovením § 98 ods. 1 CSP, keď namiesto vykonania záznamu z tohto výsluchu technickým zariadením, zaznamenal výsluch maloletej v listinnej forme, (ktorá nemá ani formu zápisnice v zmysle § 99 CSP), čím porušil ustanovenie § 98 ods. 1 CSP a dopustil sa vady konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá spočíva v tom, že výsluch maloletej K. B., vykonaný za účelom zistenia jej názoru na udelenie súhlasu s trestným stíhaním otca, nebol vykonaný zákonom predpísaným spôsobom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že dovolateľ bol s výsluchom maloletej, zachytením v písomnej forme - č.l. 60 spisu, (ktorá však nespĺňa zákonom požadované náležitosti, keďže zákon vyžaduje, aby bol pri vykonávaní dôkazu vyhotovený zvukový záznam, prípadne aj zápisnica) dňa 27. apríla 2017 oboznámený (č.l. 69 spisu), pretože len dôkaz vykonaný zákonom predpísaným spôsobom (§ 187 CSP) možno považovať za relevantný dôkaz, a) ku ktorému sa môže účastník konania relevantným spôsobom vyjadriť a b) ktorý je tak z hľadiska obsahového ako aj z hľadiska formálneho spôsobilý presvedčivým spôsobom prispieť k zisteniu skutkovému stavu veci, ktoré (zistenie) tvorí základ pre spravodlivé, správne a zákonné rozhodnutie v každom jednotlivom konkrétnom prípade.“ V prejednávanvej veci odvolacím súdom, vzhľadom na už konštatovanú skutočnosť vyššie, a to na celý obsah zápisnice s dôrazom na to, že na čl. 185 spisu sú prednesy právnych zástupcov s uvedením sice „na záver“, avšak až následne po nich z čl. 185 rub spisu vyplýva uznesenie, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené, tak potom z hľadiska časového priestoru, nie je možné konštatovať porušenie nedostatku možností žalovanému vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu v relevantnom časovom úseku. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že ak by aj nebolo umožnené vyjadriť sa bezprostredne ihneď ku každému vykonanému dôkazu, tak sám odvolateľ uviedol o deklarovaní práva vyjadriť sa k vykonanému dôkazu, že sa uskutočňuje „spravidla“ (čl. 208 spisu) preto, pokiaľ okresný súd vzhľadom na obsah zápisnice umožnil sporovým stranám vyjadriť sa pred vyhlásením uznesenia, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené, že takýto postup nie je v rozpore so zákonom a nie je porušením práva sporovej strany na spravodlivý súdny proces. Ak odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené konštatoval dostatok časového priestoru na vyjadrenie sa k dokazovaniu, tak na uvedenom závere nič nemení ani poukaz žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo/50/2019.

42. Krajský súd dospel k záveru, že nedošlo k zásahu do práva žalovaného na spravodlivý proces postupom okresného súdu. Odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonom zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré mu právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožní strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces. Z obsahu spisového materiálu a priebehu konania nevyplývalo, že by pre včasnosť označenia, predloženia dôkazov žalovanému bránila objektívna prekážka.

43. V odvolaní žalovaný namietal závery okresného súdu v ods. 17., 18. napadnutého rozsudku, s ktorými sa nestotožnil, pričom uviedol aj, že „Ak dlžník pri plnení neurčil, na čo sa má jeho plnenie započítať, nemôže tak učiniť dodatočne, t. j. po zrealizovaní plnenia (bod 15 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 200/2019, z 26. februára 2020).“ „Preto treba mať za to, že určenie dlžníkom nebolo vykonané, a použiť všeobecné pravidlo započítania čiastočného plnenia v zmysle § 330 Obchodného zákonníka. Dodatočné vyhlásenie dlžníka, na čo sa majú jeho čiastočné plnenia započítať, je právne bezvýznamné, a rovnako aj skutočnosť, že viaceré jeho postupne uhrádzané čiastočné plnenia v celkovom súčet (v súhrne) tvoria sumu istiny (bod 20.3 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 200/2019, z 26. februára 2020).“ Odvolací súd vo vzťahu k tejto argumentácii žalovaného považuje za podstatné poukázať na skutkovú odchylnosť tejto prejednávanvej veci, ktorá nenašla odzrkadlenie v odvolaní, keďže žalovaný neuviedol, v čom má spočívať, v okolnostiach tejto prejednávanvej veci, skutková zhoda s rozhodnutím najvyššieho súdu „Ak dlžník pri plnení neurčil na čo sa má plnenie započítať“, „t.j. po zrealizovaní plnenia“, keďže z rozhodnutia okresného súdu z ods. 17., 18 napadnutého rozsudku vyplýva, že samotné plnenie žalobcom bolo označené s poznámkou špecifikujúcou predmetné plnenie. Ak aj žalovaný s touto poznámkou - jej obsahom nesúhlasil, tak uvedený nesúhlas nevyvracia, bez ďalšieho, včasné označenie

žalobcom zrealizovaného plnenia a naplnenie skutkového stavu „Ak dlžník pri plnení neurčil, na čo sa má jeho plnenie započítať, nemôže tak urobiť dodatočne, t. j. po zrealizovaní plnenia (bod 15 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 200/2019, z 26. februára 2020).“

44. V odvolaní žalovaný uvádzal, že „Tak aj vo veci strán tohto sporu boli všetky čiastočné plnenia žalobcu z 24. apríla 2019 (2.000,- EUR), 30. apríla 2019 (10.000,- EUR), 4. júna 2019 (5.000,- EUR), 9. decembra 2019 (3.000,- EUR), 7. januára 2020 (2.000,- EUR), 6. mája 2020 (4.500,- EUR) a 25. mája 2020 (5.000,- EUR), zaokrúhlené na celé tisícky (resp. platba zo 6. mája 2020 na päťstovky) a pri všetkých - s výnimkou platieb z 18. júna 2020 - žalobca uviedol iba to, že ide o „čiastočnú úhradu pôžičky“, „splátku pôžičky“, resp. „vrátenie pôžičky“, z čoho možno zistiť len priradenie týchto plnení žalobcu k právnemu vzťahu so žalovaným založenému zmluvou o pôžičke z 12. apríla 2018 (pričom žalovaný mal voči žalobcovi pohľadávky aj z iných právnych vzťahov, titulom vykonaných stavebných resp. elektroinštalačných prác, ako aj titulom prenájmu reklamných zariadení, čoho dôkazom sú žalobcom napokon v tomto konaní uznané započítané pohľadávky žalovaného voči žalobcovi na základe faktúr žalovaného č. 20190064, 2020003, 2020006, 202000116), nie však určenie, či ide o čiastočné plnenie istiny, úrokov alebo úrokov z omeškania z predmetnej pôžičky. Rozdiel je potom markantný pri platbách žalovaného z 18. júna 2020, ktoré žalobca už - prvýkrát - výslovne špecifikoval ako istinu (pri sume 8.500,- EUR) a ako úroky (pri sume 4.000,- EUR), čo žalovaný rešpektoval. Akékoľvek prípadné dodatočné vyhlásenia žalobcu sú pritom bez právnej relevancie.“ Napriek nesúhlasu žalovaného s rozhodnutím, a na to nadväzujúcim odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu, mal odvolací súd za to, že závery okresného súdu vyslovené v tejto rovine najmä v odseku 17. napadnutého rozsudku, zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a následne na to i v ods. 18. napadnutého rozsudku „Z takto realizovaných platieb žalobcu vo vzťahu k žalovanému ako veriteľovi v nadväznosti na označený obsahom správy určenej pre prijímateľa - žalovaného možno ustáliť, že žalobca ako dlžník dostatočne identifikoval, označil (určil), na čo sa jeho čiastkové plnenie započítava. Vyplýva to z použitého slovného spojenia (jazykového prejavu) ako - „čiastková úhrada pôžičky“, „pôžička splátka“, „pôžička vrátenie“, „doplatenie istiny“ a napokon aj platba určená žalobcom ako plnenie na zaplatenie úrokov, čo vyplýva zo správy pre príjemcu v znení „dohodnuté úroky k ZOP“. Je potom zrejmé, že dlžník určil s poukazom na ust. 266 ods. 2 ObZ a čl. III, bodu 2 Zmluvy o pôžičke, že jeho splátky sa započítavajú (inak), najskôr na istinu potom na úroky a nie najskôr na úroky z omeškania, čoho dôkazom sú „správy pre príjemcu“. Súd je názoru, že iný výklad vychádzajúc z obsahu „správ pre príjemcu“ nie je možný, pretože pôžička je vlastne istinou a jej časti sú jej jednotlivé splátky. Potom pri označení plnenia - platieb postačí, ak dlžník označí plnenie ako „úhrada pôžičky“, „čiastočná úhrada pôžičky“, „splátka“, keďže tým mieni uhrádzať istinu, nevyžaduje sa výslovne označenie „započítanie na istinu“ alebo „splátka istiny pôžičky“, sú vecne správne a dostatočne odôvodnené. Vzhľadom na výsledky odvolacieho prieskumu, keď závery okresného súdu v ods. 17. a 18. boli vyhodnotené ako vecne správne, ako i na skutkovú rozdielnosť s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 200/2019, v ktorom sa prioritne a nosne venoval dovolací súd problematike (ne)dostatočnej špecifikácie uvedením variabilného symbolu, tak v prejednávanej veci odvolacím súdom, bolo dlžníkom dostatočne identifikované jeho plnenie, tak ako odôvodnil okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorého citoval odvolací súd v tomto odseku vyššie. Podľa odvolacieho súdu, vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci v skutkovej a právnej rovine, je len ťažko predstaviteľné stotožnenie sa s odvolateľom, že žalobcom označené platby nespĺňajú kritéria určitosti ním plnenej povinnosti.

45. Ak žalovaný v odvolaní uvádzal, že „Len pre úplnosť sa poznamenáva, že, ako už bolo vyššie uvedené, aj v prípade akceptácie (nesprávnych) záverov súdu prvej inštancie zahrnutých v bode 18 odôvodnenia rozsudku by musela byť žaloba žalobcu zamietnutá v celom rozsahu, keďže pri posúdení čiastočných úhrad žalobcu žalovanému z 24. apríla 2019 (2.000,- EUR), 30. apríla 2019 (10.000,- EUR), 4. júna 2019 (5.000,- EUR), 9. decembra 2019 (3.000,- EUR), 7. januára 2020 (2.000,- EUR), 6. mája 2020 (4.500,- EUR) a 25. mája 2020 (5.000,- EUR) ako plnení na istinu by bola celková výška úrokov z omeškania, ktoré žalobca dlžil žalovanému zo zmluvy o pôžičke v čase účinnosti započítacieho úkonu žalovaného, v sume 28.889,25 EUR, čiže takisto vysoko prevyšujúcej sumu 5.844,14 EUR“, tak táto argumentácia nenašla odzrkadlenie v relevantnom štádiu konania produkovanej obrany žalovaného a bez ďalšieho neovplyvňuje závery okresného súdu.

46. Krajský súd zdôrazňuje, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Je však potrebné akcentovať, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne

relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

47. Okresný súd prijal skutkové a právne závery, ktorým predchádzala racionálna úvaha konajúceho súdu, vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania, a preto krajský súd nezistil ani dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto vecne správnych záverov odchýliť. Z vyššie uvedených záverov preto rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Žalovaný osobitnými odvolacími dôvodmi nenapadol výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a tento výrok, ako výrok závislý od veci samej, bol preto rovnako potvrdený ako vecne správny.

48. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté za aplikácie § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov konania v časti odmietnutého odvolania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP aplikovaného analogicky, Čl. 2 ods. 1 a Čl. 4 CSP. V odvolacom konaní bol teda v konečnom dôsledku v celom rozsahu úspešný žalobca, ktorému tak bola krajským súdom priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.